

Se t'obriren els ulls ...

(Trobada amb el P. Tous en clau pasqual)

Et veig,
et miro, Mare...
Se t'han esparracat les entranyes
talment el jorn que l'infantares,
mes ara resta mort... fins quan?
I en el silenci de la nit
una llum brilla.
Ell parlà de vida,
de resurrecció. Ho complirà.

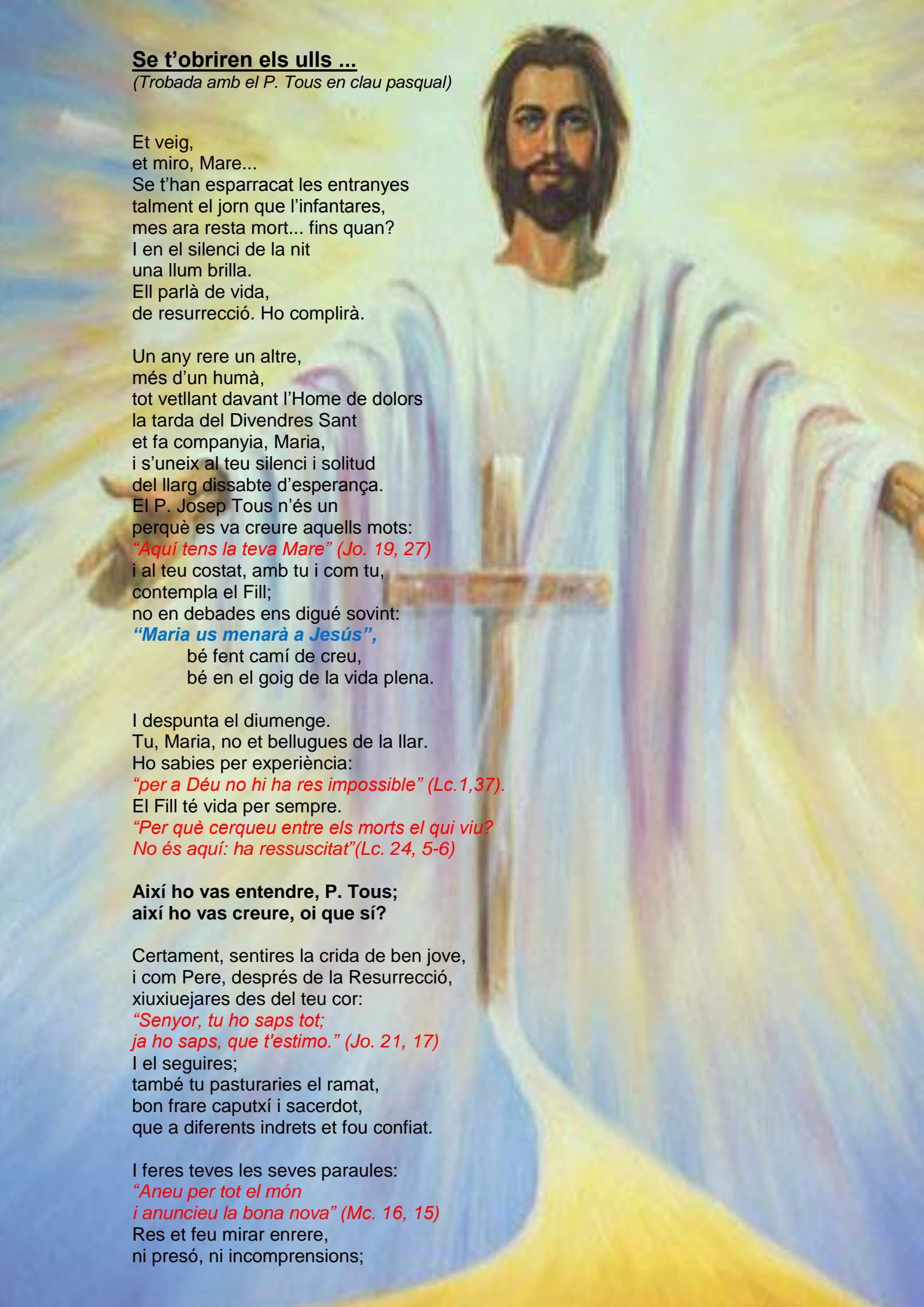
Un any rere un altre,
més d'un humà,
tot vetllant davant l'Home de dolors
la tarda del Divendres Sant
et fa companyia, Maria,
i s'uneix al teu silenci i solitud
del llarg dissabte d'esperança.
El P. Josep Tous n'és un
perquè es va creure aquells mots:
"Aquí tens la teva Mare" (Jo. 19, 27)
i al teu costat, amb tu i com tu,
contempla el Fill;
no en debades ens digué sovint:
"Maria us menarà a Jesús",
bé fent camí de creu,
bé en el goig de la vida plena.

I despunta el diumenge.
Tu, Maria, no et bellugues de la llar.
Ho sabies per experiència:
"per a Déu no hi ha res impossible" (Lc. 1,37).
El Fill té vida per sempre.
**"Per què cerqueu entre els morts el qui viu?
No és aquí: ha ressuscitat" (Lc. 24, 5-6)**

**Així ho vas entendre, P. Tous;
així ho vas creure, oi que sí?**

Certament, sentires la crida de ben jove,
i com Pere, després de la Resurrecció,
xiuxiuejares des del teu cor:
**"Senyor, tu ho saps tot;
ja ho saps, que t'estimo." (Jo. 21, 17)**
I el segueires;
també tu pasturaries el ramat,
bon frare caputxí i sacerdot,
que a diferents indrets et fou confiat.

I feres teves les seves paraules:
**"Aneu per tot el món
i anuncieu la bona nova" (Mc. 16, 15)**
Res et feu mirar enrere,
ni presó, ni incomprendions;

ni exili, ni entrebancs;
ben al contrari,
feres de ta vida un do generós
arreu deixares petjades de bondat,
essent del Crist, deixeble curull d'humilitat.

*“Els qui creuran i seran batejats
se salvaran” (Mc. 16,16)*

Quantes vegades vessares l'aigua beneïda
damunt els caparrons dels infants,
dolç somriure de l'Esperit,
regal de gràcia del més enllà
en encetar el seu caminar!

*“A qui perdonareu els pecats,
li quedaran perdonats.” (Jo. 20, 23)*

Quantes hores d'escolta
en el silenci pregon del confessorari,
tot acollint la misèria humana
des del cor de Crist,
humà entre els humans,
oferint pau a l'ànima.
i una mà amiga
per a seguir les petges del Natzarè!

A la teva nineta s'hi havia gravat
la presència del Ressuscitat
viu entre els deixebles:

“Pau a vosaltres.” (Jo. 20,19)

Els dons de l'Esperit
anaven donant fruit
en el teu quefer quotidià;
per això tal com vivies aconsellaves:

“aneu portant al vostre pas la Pau i el Bé”.

I no pas lliure d'obstacles i dubtes,
sovint devies recordar
la resposta a l'incrèdul Tomàs:

*“Feliços els qui creuran
sense haver vist!” (Jo. 20,29)*

I aferrant-te a la *“fe i la confiança en Déu”*,
com aprengueres de la teva bona mare
ens animaves: *“Déu ja sap el que us convé”.*

Quina raó! Refiat i confiat
a les mans del Pare de les Misericòrdies,
dibuixares nous viaranys
per a dones obertes al do de Déu
en seguiment del Mestre,
entre infants i jovenalla;
llars de càlida fraternitat
a l'estil de Francesc i Clara:

*“Regni entre vosaltres
la pau, la unió i la caritat”;*

arrecerades a la falda de la Bona Mare,
la Divina Pastora,
com ovelles espavilades
i, a voltes, un xic esgarriades,

però sempre ben confiades
perquè Ell és fidel a la Paraula donada:
*“Jo sóc amb vosaltres dia rere dia
fins a la fi del món.”*(Mt. 28, 20)

Per a la llarga travessia
com els deixebles d'Emaús,
un recer segur t'enfortia:
*“Quan s'hagué posat amb ells a taula,
prengué el pa, digué la benedicció,
el partí i els el donava.”* (Lc. 24,30)
Sí; fou la teva font de Vida, l'Eucaristia.
Amb Ell t'havies fet engrunes de pa,
partit i repartit als germans,
sense guardar-te res al calaix,
per si de cas;
t'havies lliurat totalment,
t'havies lliurat fidelment,
i el Senyor et feu el regal
al teu sospir tan anhelat:

*“Quan serà, Déu meu,
que em voldreu per a Vós?”*

...

Per Ell, la vida havies gastat;
el teu dèbil cos es deixava anar
com una ofrena damunt l'altar.

*“Llavors se'ls obriren els ulls
i el van reconèixer.”* (Lc. 24,31)

Llavors se t'obriren els ulls i ... eres al Cel
Llavors, sí, cert:

*“No és veritat que el nostre cor s'abrusava
dins nostre mentre ens parlava pel camí
i ens obria el sentit de les Escripures?”* (Lc. 24,31)

No és veritat que mentre feies camí a la terra
el teu cor s'abrusava d'amor a Jesús?
l'Evangelí et parlava d'estimar tothora?
i tu, incansable missatger de la Bona Nova,
deixares al teu pas la flaire de la santedat?

Llavors, sí, cert, se t'obriren els ulls i ... eres al Cel
“Realment el Senyor ha ressuscitat!”. (Lc. 24,34)

I vius amb Ell per sempre.

I vius amb Ella, la Mare, per sempre.

Al-leluia! Al-leluia!

Carme
Pasqua 2010